

sepsal Marobar Sul

Ynaleigh byl nejbohatší velkostatkář v Gunalu, jenž léta šetřil na ohromné věno pro muže, který si vezme jeho dceru Genefru. Když dospěla do přijatelného věku, uložil všechno zlato do úschovy a oznámil svůj úmysl ji provdat. Bylo to pohledné děvče, vzdělané a mrštné, ale tvrdohlavé a hloubavé. Tyto osobnostní vady však případné nápadníky příliš nezajímaly, stejně jako jim neučarovaly ani její dobré vlastnosti. Každý muž před očima viděl jen to ohromné bohatství, které zdědí, pokud se stane Genefřiným manželem a Ynaleighovým zetěm. Už to stačilo, aby se jich do Gunalu přijelo dvořit hned několik stovek.

Muž, který si chce vzít mou dceru, oznámil Ynaleigh před shromážděním, "tak nesmí činit z pouhé hrabivosti. Musí předvést své vlastní bohatství, které mě uspokojí."

Toto krátké vyjádření přimělo většinu nápadníků k odchodu, neboť jim bylo zřejmé, že by svým skromným majetkem bohatého statkáře nijak neohromili. Během pár dní se přihlásilo několik desítek uchazečů, z nichž většina byla oděna do jemné kilarské látky ze stříbrné příze, cestovala ve skvostných kočárech a pyšnila se cizokrajným služebnictvem. Ze všech, které Ynaleigh schválil, však nikdo nedorazil tak okázalým způsobem jako Welyn Nerilik. Mladý muž, o němž nikdo nikdy neslyšel, dorazil v zářivém ebenovém voze taženém skupinou draků, oděn byl tím nejvybranějším způsobem a doprovázela jej armáda těch nejroztodivnějších sluhů, jaké kdy kdo v Gunalu viděl. Byli to komorní s očima po obou stranách hlavy a služebné, jež vypadaly jako odlité z drahých kamenů.

Ale to Ynaleighovi nestačilo.

Muž, který si chce vzít mou dceru, musí prokázat svou moudrost a dobrý úsudek, neboť nechci mít za zetě a obchodního partnera hlupáka, oznámil.

To vyřadilo velkou část bohatých nápadníků, kteří díky životu v přepychu nemuseli vlastně nikdy pořádně přemýšlet. Ale i tak se během příštích několika dní přihlásilo pár dalších, kteří svůj důvtip a znalosti předvedli, citovali velké učence minulosti a nabídli své úvahy o metafyzice a alchymii. Přišel i Welyn Nerilik a pozval statkáře na večeři v letohrádku za Gunalem, který si na čas pronajal. Tam Ynaleigh spatřil tucty písařů, kteří pracovali na překladech almerských traktátů, a mladíkův bystrý úsudek a nepopiratelná prozíravost na něj udělaly nemalý dojem.

Avšak navdory tomu, že jej Welyn Nerilik ohromil, předložil Ynaleigh další výzvu.

Velmi miluji svou dceru, řekl Ynaleigh, "a chtěl bych, aby ji muž, jenž si ji vezme, udělal šťastnou. Pokud ji někdo z vás rozesměje, dostane nejen její ruku, ale i slíbené věno."

Nápadníci přicházeli celé dny, zpívali jí písně, dokazovali svou oddanost a popisovali její krásu těmi nejpoetičtějšími způsoby. Genefra však všechny odbyla svým nezaujatým pohledem, v němž se zračil odpor a melancholie. Ynaleigh, jenž stál po jejím boku, začínal pomalu propadat zoufalství. Nápadníci jeho dcery si totiž s tímto úkolem nevěděli rady. Nakonec přišel do místnosti i Welyn Nerilik.

Rozesměju tvou dceru, řekl. "Odvažuji se říct, že ji rozesměju, ale teprve až odsouhlasíš náš sňatek. Nebude-li se smát do hodiny od našich zásnub, můžeš svatbu odvolat."

Ynaleigh se otočil ke své dceři. Nesmála se, ale její oči přeci jen zajiskřily zvědavostí. Jelikož se to nepovedlo žádnému z předchozích nápadníků, statkář souhlasil.

Věno bude přirozeně vyplaceno až poté, co budete oddáni, řekl Ynaleigh. "Samotné zasnoubení nestačí."

Mohu jej tedy alespoň vidět? zeptal se Welyn.

Jelikož Ynaleigh věděl, jaké pověsti se nashromážděné věno těší a že tohle bude nejspíš nejbliže, jak se k němu mladík dostane, nebyl proti. Docela si už Welyna oblíbil. Na jeho rozkaz se on, Welyn a mrzutá Genefra vydali spolu s kastelánem hluboko do Gunalské pevnosti. První sklepení se otvíralo stisknutím několika runových symbolů - stačil jen jediný špatný znak, a byli by zasypani salvou otrávených šípů. Ynaleigh byl však pyšný hlavně na další zabezpečení - zámek složený z čepelí s osmnácti západkami, které vyžadovaly současně otočení tří klíčů. Ostří byla navržena tak, aby vykuchala kohokoliv, kdo by se pokusil jeden ze zámků vypáčit. Nakonec vešli do pokladnice.

Byla úplně prázdná.

U Lorchana, okradli nás! vykřikl Ynaleigh. "Ale jak? Kdo to jen mohl udělat?"

Pokorný, a mohu-li to tak říct, dosti nadaný zloděj, řekl Welyn. "Muž, který tvou dceru již léta tajně miluje, ale jenž zatím neměl dostatek šarmu či vzdělání, aby na ni zapůsobil. Tedy až do doby, než mu zlato z jejího věna tuhle příležitost poskytlo."

Ty? zahřměl Ynaleigh, který tomu pořád odmítal uvěřit. Pak se však stalo ještě něco daleko neuvěřitelnějšího.

Genefra se začala smát. Nikdy se jí ani nesnilo o tom, že potká někoho, jako je tento zloděj. Vrhla se mu kolem krku dřív, než její otec stihl zvednout obočí. Po chvíli se však začal smát i on.

Genefra a Welyn byli pak za měsíc oddáni. Jeho zeť byl ve skutečnosti celkem chudý a nedostalo se mu dobrého vzdělání, ale přesto byl Ynaleigh ohromen, jak rychle jeho bohatství rostlo, když se stal jeho obchodním partnerem. Nikdy se však neptal, kde se bere všechno to přebytečné zlato.

Poznámka vydavatele:

Příběhy mužů, kteří se snaží získat ruku dívky, jejíž otec (zpravidla nějaký boháč nebo král) vystaví každého nápadníka různým zkouškám, jsou celkem běžné. Vezměme si například nedávno vyšlou knihu "Čtyři nápadníci pro Benitu" od Jola Yolivesse. Chování postav ale k povaze dwemerů moc nesedí. Nikdo již dnes nezná jejich svatební zvyky a nevíme vlastně ani to, zde se mezi sebou vůbec brali.

Z tohoto díla a i z dalších svazků od "Marobara Sula" vyplývá nicméně jedna zvláštní teorie o zmizení trpaslíků. Podle ní prý dwemerové nikdy neodešli. Neopustili Nirn, a už vůbec ne Tamriel, a stále se skrývají kdesi mezi námi. Učenci zmiňují příběh "Azura a skříňka" a naznačují, že se dwemerové natolik báli Azury, již nedokázali pochopit ani ovládnout, že přijali oblečení a způsoby chimeřanů a altmerů, jen aby se vyhnuli jejímu pohledu.